

ZEE, ROSÉ EN AVONDROOD

HELÉNE HOLMSTRÖM

Zee, rosé & avondrood

Liefde achter de schermen

Vertaald uit het Zweeds door
Neeltje Wiersma

 oceaan

Zee, rosé en avondrood maakt deel uit van de serie *Liefde achter de schermen*

Oorspronkelijke titel *För alltid börjar nu*. HarperCollins Nordic AB, Stockholm, volgens overeenkomst met Nordin Agency

© 2024 Heléne Holmström

© 2025 Nederlandse vertaling Neeltje Wiersma / Oceaan

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Omslagontwerp Villa Grafica

Foto auteur © Lina Eidenberg Adamo

NUR 302

ISBN 9789046834442

ISBN 9789046834664 (e-book)

ISBN 9789046834459 (audiobook)

www.oceanboeken.nl

Oceaan maakt deel uit van Park Uitgevers

Proloog

Hij legde zijn hand op haar door de zon verwarmde wang en ze keek naar hem op, waarna hij dichterbij haar toe schoof. Alles om hen heen trilde nu. Door haar nabijheid leek de steiger waarop ze zaten door te buigen, het voelde alsof hij in het water zou vallen en de enige manier om dat te voorkomen was dat hij nog dichterbij haar toe leunde. Zijn mond raakte haar lippen. Alles in hem sloeg op hol toen hij haar warme, vochtige mond voelde. Die gevoelens waren tegelijk verrassend en vanzelfsprekend. Zo dichtbij haar rook hij een palet aan geuren; bloemen, rook van het vuur dat in haar brandde, koffie en de geur van een zonverbrande huid. Haar lippen, dat was het enige waar hij nu aan kon denken.

1

Ze hadden Samuel de positie aangeboden van zomeranchor van het ochtendpraatprogramma *Wakker worden met TV24* gedurende de zomermaanden. Het was bijna te ongelooflijk om waar te zijn. Zelfs zijn vriend en collega Adrian was verrast.

‘Op dit moment ben je een wandelende prooi voor de roddelpers.’ Adrian veegde het zweet van zijn voorhoofd en nam een slok uit zijn waterfles.

‘Dus meneer het hoofd communicatie is niet gevraagd voor die functie?’ vroeg Samuel, terwijl hij zijn rechterbeen strekte en vooroverboog om te stretchen. Ze hadden een voetbalwedstrijd met de verkoopafdeling van de zender achter de rug en Samuel had net daarvoor het nieuws aan zijn vriend verteld.

‘Nee, ik ben niet gevraagd. Maar ik ben dan ook maar waarnemend hoofd communicatie. En wat jou betreft denk ik dat het nog wel goed zal komen,’ zei Adrian.

‘Pardon, je dénkt? Nou bedankt, het is geweldig te weten dat het hoofd communicatie zoveel vertrouwen in me heeft.’ Samuel klopte zijn vriend op de schouder. Hij keek naar de roestkleurige daken die goudkleurig glommen in het licht van de ondergaande zon. Het was een zoete lenteavond, een voorbode van de komende seizoenswisseling.

‘Waarnemend.’ Adrian glimlachte nu. ‘Je gaat het vast goed doen. Ik maak me helemaal geen zorgen dat je je zelfbeheersing nóg een keer verliest tijdens de uitzending. Maar als vriend moet ik zeggen dat het erg jammer was dat uitgerekend jij een woedeaanval kreeg op tv. Jij laat je normaal gesproken nooit uit de tent lokken.’

‘Nee, meestal niet,’ beaamde Samuel. Hij had al vroeg geleerd om rustig te blijven als iemand een opmerking maakte over zijn afkomst of huidskleur. Boos worden of iemand tegenspreken kon ernstige gevolgen hebben, dus hij probeerde het altijd van zich af te laten glijden.

‘En dan word je één keer boos,’ ging Adrian verder, ‘en dan meteen ook

maar op tv. In een live-uitzending. Op prime time.' Hij schudde zijn hoofd.

'Bedankt... Je hoeft me er niet aan te herinneren, anders zou het zomaar kunnen dat ik opnieuw betrokken raak bij een schandaal. "Nieuwe presentator van ochtendprogramma wast waarnemend hoofd communicatie van zender oren na voetbalwedstrijd". Dat zou pas een krantenkop zijn.'

Adrian grijnsde. 'Je hebt gelijk, dat moeten we niet hebben, zo vlak voor de vakantie.'

Twee weken eerder was Samuel onverwacht gevraagd om een proefuitzending te maken voor het ochtendprogramma, zonder camera's. Blijkbaar met succes, want een week later kreeg zijn carrière als journalist een nieuwe wending toen hij te horen kreeg dat hij gedurende de zomer een van de twee presentatoren voor het ochtendprogramma van TV24 zou worden.

Als sportjournalist voor *Krissie*, het avondprogramma van de zender genoemd naar de presentator van het programma, en als presentator van *Voetbal Extra*, lag Samuels passie bij sport en daar had hij zich tot nu toe ook op gericht. Het aanbod om presentator te worden leek compleet surrealistisch. Bovendien kwam het kort na het rampzalige incident waarbij hij in een live-uitzending zijn zelfbeheersing had verloren. Het ochtendprogramma was zijn kans om zichzelf te bewijzen bij de zender, zijn enige kans om promotie te maken. Bij *Wakker worden met TV24* kreeg hij de mogelijkheid om iets nieuws te doen en zou hij zich zelfs een nieuwe tv-persoonlijkheid kunnen aanmeten. Geen oppervlakkigheid meer. Diepgang. Serieuzer worden. Een Samuel 2.0 worden.

Adrian glimlachte breed. 'Maar met Vendela aan je zijde hoeft je je geen zorgen te maken. Zij is geweldig.'

Samuel knikte. 'Zeker waar.' Vendela Storm was een professional en samen met haar zou hij het ochtendprogramma gedurende de zomermaanden presenteren. Vendela had jarenlang als verslaggeefster bij het ochtendprogramma gewerkt. Volgende week zouden ze samen aan de voorbereidingen beginnen.

'Hoe zal het zijn om met je grote crush te werken?' vroeg Adrian met een plagerige glinstering in zijn groene ogen.

'Crush?' Samuel fronste zijn voorhoofd. 'We zijn vrienden.' Vendela

was grappig. En lekker. Maar ze waren vrienden en collega's en werden nu nog hechtere collega's, dus dat van die crush moest hij maar gauw vergeten.

‘Ik heb heus wel gezien hoe je naar haar kijkt.’

‘Wat bedoel je?’ Hij deed alsof hij Adrian niet begreep.

‘Je luistert nooit zo aandachtig naar iemand als naar haar wanneer we gaan stappen.’

‘Dat is alleen maar omdat jij nooit iets interessants te zeggen hebt,’ mopperde Samuel.

‘Je snapt wel dat je niet met je collega op de bank van het ochtendprogramma kan gaan zitten flirten.’

‘Wat denk je wel niet van mij?’ Samuel keek hem zogenaamd verontwaardigd aan.

‘Ik denk dat je iemand bent die net een beetje te veel gedatet heeft bij de zender en ik wil mijn wandelvakantie deze zomer niet moeten afzeggen om een of ander MeToo-schandaal te sussen.’

Samuel wierp hem een duistere blik toe. Wat dachten de mensen eigenlijk van hem? Natuurlijk zou hij Vendela nooit versieren. Hij had misschien weleens een beetje met haar geflirt, maar flirten bij een biertje na het werk was iets heel anders dan flirten voor de camera's op de bank van het ochtendprogramma bij een glas lauw water uit een karaf. Samuel was niet helemaal schaamteloos, ook al leek zijn vriend dat te insinueren. Adrian had natuurlijk wel een punt, want Samuel had inderdaad heel wat gedatet. Hij wist niet hoeveel Vendela had gehoord, maar waarschijnlijk genoeg om nooit in hem geïnteresseerd te zijn.

‘Het is al goed, Samuel, ik weet dat je van vrouwen houdt en er niets aan kunt doen, maar hou je een beetje in als het om haar gaat.’

‘Luister, Vendela is in alle opzichten geweldig, maar we zijn gewoon vrienden.’

‘Mooi.’ Adrian klopte hem op zijn schouder. ‘Ik weet zeker dat je het deze zomer geweldig zult doen.’

De volgende dag had Samuel een afspraak met Karin, de programmadirecteur. Het was een coachingsgesprek voor de uitzendingen die drie weken later zouden beginnen, waarin ze zijn rol als talkshowhost zouden bespreken, zijn profiel. Karin ging hem voor naar haar grote hoekkantoor

met uitzicht op de havenwijk Värtahamnen. Ze wees naar een loungehoek bestaande uit twee elegante maar ongemakkelijke koffiekleurige leren fauteuils en een lage licht houten salontafel.

‘Ik heb lekkere koffie voor ons. Ik hoop dat je van cappuccino houdt.’ Ze wees naar twee kartonnen bekertjes, op een van de deksels zat al Karins rode lippenstiftafdruk. Hij ging zitten. ‘Samuel, dit is wat ik denk.’ Ze leunde naar hem toe. ‘Jij bent die sportieve, knappe, grappige en sympathieke vent.’

‘Oeps, een charmeoffensief? Proberen jullie me op een “hoe overleef ik een gevangenisstraf in Zuid-Amerika”-excursie te sturen?’ Samuel nam een slok van zijn koffie. ‘Dat zou een luchtig item zijn voor *Wakker worden met TV24*.’

Karin lachte hardop. ‘Precies dit. Grappig en leuk.’

Zijn opmerking was niet eens zo grappig geweest en hij voelde dat haar lach allesbehalve oprecht was, ook al wist hij dat ze vond dat zijn humor goed genoeg was voor een ochtendshow. Karin droeg haar lange donkere haar in een strakke paardenstaart die over haar schouder viel toen ze weer naar voren leunde.

‘En je bent ook niet iemand die te veel de diepte in gaat.’

Hoewel Samuel het vreselijk vond om te horen, knikte hij instemmend, want de beschrijving klopte helemaal. Iedereen op de zender zou hem zo omschrijven: leuk, vriendelijk, sportief. Niet iemand die lastige vragen stelde of het over psychische aandoeningen wilde hebben, maar eerder iemand die alles wist over Haalands nieuwste doelsalvo in de Premier League.

Karin leunde achterover in de lichtgekleurde leren fauteuil en keek hem strak aan. ‘Ik denk dat je in *Wakker worden met TV24* voor dezelfde aanpak moet kiezen.’

Het profiel dat ze net beschreef was het profiel dat de zender voor hem voor ogen had, het profiel dat hij al was. Hij had er vaak over gefantaseerd om een ochtendprogramma te presenteren en nu hij de kans kreeg, vroegen ze hem om te blijven wie hij altijd was geweest, het imago dat hij hier bij de zender had gekregen. Hij zou er blij mee moeten zijn want hij hoefde niet te doen alsof. Maar toch, waarom voelde de beschrijving van hem zo... ongemakkelijk?

‘De manier waarop je het nieuws in *Krissie* behandelt, is eenvoudig en

ongedwongen. Ongekunsteld,' ging Karin verder. 'En dat zorgeloze en ongedwongene hebben we 's ochtends juist nodig.'

Samuel knikte.

'Ik denk dat we helemaal niets aan je imago hoeven te veranderen. Je bent er om te entertainen! Je maakt mensen blij. De mensen houden gewoonweg van jou op tv.'

De kijkers werden blij van hem, dat was absoluut leuk om te horen. Maar wilde hij de persoon zijn die ze beschreef?

'Denk je niet dat we eens iets nieuws moeten proberen?' Hij moest het gewoon vragen. Dit was zijn kans om zijn imago te veranderen, om eens niet alleen de oppervlakkige sportfanaat te zijn, maar om serieuzer te worden.

Karin schudde haar hoofd en nam een slok koffie. 'Dit past bij je en ik vind het leuk.'

In de boekenkast, waarin voornamelijk glossy tijdschriften en een paar keramische vazen stonden, hing een tv-toestel aan de muur dat op dat moment *Wakker worden met TV24* uitzond, het belangrijkste programma van de zender, die zich nog steeds staande hield in een tijd waarin de analoge televisie een langzame dood dreigde te sterven. Vendela Storm verscheen plotseling op het tv-scherm. Ze stond met de microfoon in de aanslag en probeerde in de camera te kijken terwijl ze... Nou ja, wat deed ze daar eigenlijk? Hij kneep zijn ogen tot spleetjes om het beter te kunnen zien. Er liep iets rond haar benen, waardoor ze voortdurend bijna haar evenwicht verloor. Waren het varkens? Stond ze tussen de varkens? En dat schouderlange, lichtgekleurde haar, zat daar... stront in? Ze was gekleed in iets wat leek op een oranje overall. Stond ze in een varkensstal?

Karin volgde zijn blik. 'Vendela is het soort persoon met wie gewone meiden zich kunnen identificeren, ze geeft de kijkers en gasten een gevoel van veiligheid. Terwijl jij...' Karin keek Samuel weer aan. 'Mannen moeten jou willen *zijn* en de vrouwen moeten jou willen *hébben*.' Ze glimlachte naar hem en gaf hem een knipoog, niet op een flirterige manier, helemaal niet, Karin was te professioneel om een ondergeschikte te versieren. De knipoog was meer een hint dat ze wel het een en ander wist.

Was echt iedereen op de hoogte van zijn mislukte romance met de freelance styliste van TV24? En van alle andere scharrels die hij had ge-

had? Samuel had niet gedacht dat Karin hier iets van wist. Het feit dat hij de reputatie had rond te neuken zat hem niet lekker.

Hij glimlachte opnieuw en knikte. ‘Het wordt geweldig.’

Karin leunde met haar ellebogen op haar knieën dicht naar hem toe, de messcherpe vouw in haar broek zat onberispelijk. ‘Je zult ook hier genoeg aandacht besteden aan sport, neem ik aan?’

‘Absoluut, en ik heb erover nagedacht, dat ik vanuit een iets... bredere invalshoek, met wat meer inhoud met sport zou willen werken, wat diepgaander, andere dimensies verkennen, zeg maar. Ik zou bijvoorbeeld een diepte-interview willen doen met een bekend sporticoon, misschien tijdens het sportfestival van de kroonprinses? Bijvoorbeeld met Rebecka Stenström, de tennisster, ik heb goed contact met haar agent. Misschien eerst een wat algemeen praatje over het belang van sport voor de gezondheid van jongeren, en daarna wat specifiek ingaan op haar carrière. Vergelijkbaar met wat ik deed op mijn YouTubekanaal.’

‘Mmm... zeker, klinkt goed, maar zoals ik al zei: hou het luchtig. Daarin ligt volgens mij echt jouw kracht.’

‘Natuurlijk.’

Hij dacht aan zijn moeder die hem altijd berichtjes stuurde met foto's van hem op tv. Hoewel hij nu al bijna drie jaar op tv te zien was en daarvoor op zijn YouTubekanaal met duizenden abonnees bleef zijn moeder hem volgen. Ze kon niet genoeg benadrukken hoe trots ze was dat ze hem deze zomer elke ochtend tijdens haar ontbijt zou zien. Samuel wist dat deze opdracht een geweldige kans was en hij was niet van plan die te verprutsen.

‘Een interview met Stenström klinkt echt goed, dus probeer het te regelen. Maar luister...’ Karin keek hem glimlachend aan. ‘Geen geduw met onze sportsterren, alsjeblieft.’ En weer gaf ze hem een knipoog.

Hij wist natuurlijk waar ze op doelde.

Tijdens een stressvolle situatie in *Voetbal Extra* had Samuel profoetballer Christian Edqvist een duw gegeven. Christian was woedend geworden. Samuels carrière had voorbij kunnen zijn, maar dankzij twee vrouwen op de zender – Karin, die nu voor hem zat, en Krissie Storm, de moeder van Vendela – was hij er nog. Samuel was Krissies co-presentator in haar avondprogramma en na het voorval had Krissie in een vergadering met het management van de zender verklaard dat ze ‘onder geen

beding zou toestaan dat iemand Samuel van de buis haalde.' Na de ruzie met Christian Edqvist vreesde hij dat hij de contacten die nodig waren voor goede voetbaljournalistiek wel kon vergeten, maar hij was er toch in geslaagd om de sportverslaggeving voor Krissies programma te blijven doen. Van *Voetbal Extra* had hij sindsdien echter niets meer vernomen.

Hij was doodsbang dat de schade die hij had aangericht ertoe zou leiden dat zijn carrière als sportjournalist voorbij was.

Nu kon het ochtendprogramma hem redden en hij was er meer dan klaar voor om iets nieuws te proberen en zich verder te ontwikkelen. Maar iedereen leek te verwachten dat hij op dezelfde voet voortging. Waarom mocht hij niet eens een andere weg bewandelen?

'Nee joh, geen geduw met Stenström.' Hij glimlachte. 'Ik zou nooit een vrouw aanvallen.'

Karin barstte in lachen uit. 'Goed zo, Samuel. Dit voelt goed. Jij doet jouw ding, Vendela het hare. Jullie zullen een perfect stel zijn deze zomer.'

2

♦ Twee weken later ♦

Op de eerste dag van de uitzending werd Vendela om half vier 's ochtends verwachtingsvol en nerveus wakker. Haar angst dat ze niet in slaap zou kunnen vallen, was volledig onterecht geweest. Haar lichaam en geest waren allang gewend aan het ritme van de ochtend-tv en ze was om negen uur als een blok in slaap gevallen.

Toen ze de wekker uitzette, vulde het geluid van zomerse regen de slaapkamer. De geur van nat asfalt drong door het open raam naar binnen en toen ze de verduisteringsgordijnen opende, hoorde ze de regen door de regenpijp naast het raam stromen. De natte boomkruinen schitterden in het licht van de straatlantaarns, de lucht was nevelig door de regen en het was nog halfdonker. Ze liep naar het kleine bureau aan de andere kant van de slaapkamer en verzamelde de aantekeningen waaraan ze had gewerkt tot ze naar bed was gegaan.

In de keuken zette ze het koffiezetapparaat aan dat ze de avond ervoor al had klaargezet. Daarna nam ze een snelle douche en wierp een blik op haar suffe maar onmisbare geeltjes op de badkamerspiegel. Het waren lieve boodschappen van haarzelf aan haarzelf. Ze hielpen haar. Weer in de keuken schonk ze koffie in een grote kop, liep terug naar de badkamer en zette de kop op de wastafel om wat dagcrème op haar gezicht te doen. Geen make-up.

Ze stopte haar aantekeningen en haar laptop in haar aktetas en trok haar beste spijkerbroek aan, een witte katoenen blouse en een paar leren sportschoenen die bestand waren tegen de regen tijdens de korte wandeling van haar appartement naar het omroepgebouw in de havenwijk Värtahamnen. Het was een sportieve maar stijlvolle outfit en gepast voor de redactievergadering die ze hielden voordat ze zich moest omkleden in wat de stylist voor haar had klaargelegd. De kleding hadden ze de week ervoor uitgekozen en bestond uit zomerse pastelkleuren die pasten bij juni.

Ze stapte de deur uit, opende haar paraplu met luipaardprint en liep de straat op, die zo vroeg in de ochtend nog helemaal verlaten was. Er

passeerde een taxi en er was een man bezig in een ontbijtrestaurant, maar verder was het rustig. Ze hield van dit ietwat onhippe deel van Stockholm. Haar appartement lag vlak bij de mooiste groene gebieden van de stad en tegelijkertijd dicht bij haar werk. Het Stureplan en het centrum waren op loopafstand.

Toen ze langs het raam van een van de grote banken liep zag ze zichzelf erin weerspiegeld. Vendela had lang geworsteld om aan de norm van de media-industrie te voldoen, al sinds ze een kind was en haar enige vrouwelijke rolmodel haar magere moeder was die er altijd goed uitzag, wat ze ook droeg. Pas toen Vendela vijftientig werd, nog maar een paar jaar geleden, gaf ze de strijd op met haar lichaam, dat zich niet in de vorm wilde laten gieten waar ze naar had verlangd. In plaats daarvan was ze positiever gaan denken, omdat ze zich realiseerde dat ze haar lichaam eigenlijk wel mooi vond zoals het was. Blijkbaar had die mindset zo goed geholpen dat ze de baan als zomeranchor had gekregen. Tijdens Vendela's coachingsgesprek twee weken daarvoor had programmanager Karin namelijk benadrukt dat Vendela op dezelfde manier moest doorgaan zoals de kijkers haar kenden, namelijk met de vrouw zijn met wie de 'gewone vrouw' zich kon identificeren. Met andere woorden, dat Vendela misschien niet exact had waar alle mannen van droomden, maar dat ze gewoon een leuke meid was met wat te dikke bovenbenen (volgens de commentaren op haar Instagram, die ze tegenwoordig negeerde, juist hierom) die heel goed naast je kon wonen, maar die niemand echt opviel.

Ze wist niet waar ze op had gehoopt tijdens het gesprek en had een idiote teleurstelling gevoeld terwijl Karin precies had gezegd wat ze eigenlijk al verwachtte.

Karin had ook de vraag gesteld: Wat vind jij? Vendela had geen antwoord gehad. Wat wilde ze zijn? Onbereikbaar? Was het niet beter om een goed rolmodel te zijn? Iemand die ze zelf graag op tv had gezien toen ze jonger was, om zich tenminste met iemand te kunnen identificeren.

Maar haar rol als presentator was een nieuwe uitdaging en ze had hard gewerkt aan de voorbereidingen om een zo goed mogelijke uitzendweek te maken.

Bij het TV24-gebouw aangekomen liep ze de receptie binnen. Ze begroette de receptioniste. Kreeg op datzelfde moment Moa in het oog, haar jeugdvriendin en tegenwoordig collega, die net haar fietshelm afdeed.

‘Hoi.’ Moa omhelsde haar.

‘Jij bent vroeg,’ zei Vendela, terwijl ze de omhelzing beantwoordde.

‘Ik moet vandaag wat showbizz-nieuws doen in het ochtendprogramma, leuk hè?’

‘O, echt?’ De uitzendweek beginnen met haar beste vriendin was een beetje te mooi om waar te zijn.

‘Ja, ik ga verslag doen van de laatste showbizz-ruzies.’ Moa zei het enigszins cynisch. Vendela wist dat haar vriendin eigenlijk meer wilde – ze wilde verslag doen van cultuur of economie en de showbizz-journalistiek achter zich laten.

‘Ooit zullen er andere dingen op je pad komen,’ zei Vendela en ze keek naar haar vriendin. Haar haar zat in een simpele knot en met haar hoge jukbeenderen, bleke huid en lichtblauwe ogen had ze die befaamde *model-off-duty*-look. Een botstructuur alsof iemand alle lijnen in marmer had gekerfd, zoals Vendela’s moeder Krissie het ooit had uitgedrukt.

Ze liepen samen verder door het TV24-gebouw.

‘Hoe is het? Ben je gespannen?’ Moa keek naar Vendela.

‘Ja, behoorlijk.’ Vendela glimlachte.

‘Je bent ondertussen niet van gedachten veranderd?’ Moa gaf een duwtje tegen Vendela’s arm. ‘Ach, het is nu toch te laat.’

‘Nee, waarom zou ik van gedachten veranderen?’

‘Ik weet het niet, we hebben geen tijd gehad om te praten sinds je het bericht hebt gekregen.’ Moa was weg geweest om verslag te doen van een muzikfestival en was daarna met haar verloofde Pascal bij een filmopname in Tsjechië geweest, terwijl Vendela dag en nacht had gewerkt – als verslaggeefster van het ochtendprogramma, naast alle voorbereidingen die nodig waren om het stokje over te nemen als presentator. ‘Je bent immers juist zo goed in je reportages,’ zei Moa. ‘Dat is echt jouw ding.’

‘Op pad te worden gestuurd om aan mesthopen te ruiken en in wakken te zwemmen, is dat “mijn ding”? Gekke reportages?’ Vendela klonk harder dan ze bedoelde. ‘Ik droom er al heel lang van om verder te komen.’

Ze waren aangekomen bij de kantine, waar de medewerker slaperig de rolluiken voor de toonbank omhoogdeed. Ze gingen bij de kassa staan, Moa bestelde groene thee, Vendela een kopje koffie met een scheutje melk.

‘Ochtend-tv kan hard zijn,’ vervolgde Moa. ‘Als vrouw krijg je een hoop te verduren met alle commentaren van de kijkers.’

Vendela zuchtte en stond op het punt om uit te leggen dat ze dat heel goed wist, ze werkte nu al drie jaar bij de ochtend-tv en wat Moa aangaf was een van de redenen waarom ze de afgelopen tweeënhalf jaar niet meer actief was geweest op social media.

‘Hoi.’ Een diepe mannenstem klonk achter hen.

Vendela draaide zich om en keek recht in Samuels donkere ogen. Ze kenden elkaar nu bijna een jaar en ze was inmiddels gewend geraakt aan zijn uiterlijke verschijning die deed denken aan iets waarover je alleen in romans leest (namelijk buitenaards mooi), maar toen ze hem zo onverwacht zag, reageerde alles in haar lichaam. Zijn donkerbruine amandelvormige ogen en zijn brede glimlach die zijn hele gezicht deed oplichten, zijn volle lippen, de donkere, korte stoppels op de donkere huid die zijn kaaklijn benadrukten, en dan zijn brede schouders die zich onder het dunne overhemd aftekenden. Alles in haar reageerde daarop. En ik ben niet de enige, dacht ze toen ze zag hoe Moa naar hem keek.

Hij knikte kort naar Moa.

‘Hoi.’ Moa glimlachte naar Samuel. ‘Ik zei net wat een geweldige verslaggeefster Vendela is. Jullie twee gaan het fantastisch doen.’ Ze keek naar Vendela. ‘Vendela is een professional, een heuse duizendpoot.’

Vendela keek haar vragend aan en ook Samuel keek verward.

‘Zo bedoelde ik het niet, ik bedoel alleen dat je een supergoede verslaggeefster bent. Die in varkensstallen zwemt, bijvoorbeeld.’

Samuel lachte. ‘Ja, dat is ook zo, ik zag iets op tv voorbijkomen, maar ik heb het je nog niet kunnen vragen. Wat deed je daar eigenlijk?’

Natuurlijk had hij haar zien waden in die varkensstal en als haar beste vriendin Moa hem er niet aan had herinnerd, had hij er misschien nooit meer aan gedacht.

‘Ik bezocht een vrouw die sessies aanbood om te mediteren als een varken. En als je de hele reportage had bekeken, had je nu geweten dat varkens de meest ontspannen dieren zijn, dat wil zeggen wanneer ze zich goed voelen, en dat iedereen de staat van het varken kan bereiken door in een zwijnenstal rond te baggeren.’

‘Dus dat deed je? Mediteren als een varken?’ Samuel glimlachte.

‘Ja. Live in de uitzending.’

‘Je inzet is indrukwekkend.’

‘Wat je wel niet allemaal doet voor goede televisie?’

Vendela glimlachte zuinigjes. Ze was zo ongelooflijk klaar met rond baggeren in varkensstallen, ze had verdomme de stront een week lang niet uit haar haar gekregen. Ze was ook klaar met zwemmen in wakken, wat ze aan het begin van het jaar had gedaan. Nu ze erover nadacht, trakteeerde haar baan als verslaggeefster haar op een buitengewone variatie aan baden en zwemmen en baggeren. Ze had zelfs een spaghettibad ondergaan als onderdeel van een installatie als kunstwerk. Haar dagen van vernedering in live-uitzendingen waren voorbij, althans voor een tijdje. In de herfst zou ze terugkeren naar haar baan als verslaggeefster.

Maar ze glimlachte en die glimlach werd beantwoord met zijn gelach.

‘Je hebt een goede instelling.’ Toen knikte hij langzaam terwijl ze elkaar nog steeds aankeken waardoor ze een licht weeïg gevoel in haar maag kreeg dat versterkt werd door zijn glimlach. Samuel datete normaal gesproken stylistes van de zender die zo voor model konden doorgaan. Zij wist van minstens vijf van die opvallende, prachtige, fitte, semi-beroemde influencers met wie hij het afgelopen jaar iets had gehad en die van een heel ander niveau waren dan Vendela. Zoals gezegd waren zij en Samuel al een tijdje bevriend en zouden ze de hele zomer nauw samenwerken, dus Vendela’s zinloze gezwijmel moest gewoon stoppen.

‘Deze zomer wordt geweldig,’ zei hij.

Ze haalde opgelucht adem. ‘Dat denk ik ook.’

‘Ik zie je zo in de redactieruimte.’ Samuel legde een hand op haar schouder en knipoogde naar haar voordat hij verder liep richting het snelbuffet. Moa wendde haar blik niet van hem af.

‘Jammie.’

Vendela gaf haar een por met haar elleboog en probeerde te negeren dat zijn hand een permanente afdruk op haar schouder leek te hebben achtergelaten, want ze voelde nog steeds zowel de warmte als de druk.

‘Wat dan? Hij is toch... lekker.’ Moa rolde met haar ogen naar Vendela.

Opnieuw dwaalden Moa’s ogen af naar Samuel, die net zijn bestelling doorgaf aan de medewerker van de cafetaria, voordat ze zich omdraaiden en verderliepen.

‘Kijken mag toch wel? Ik weet dat Pascal het ook doet.’

‘O ja?’ Vendela had altijd al moeite gehad met Moa’s verloofde.

‘Ja, natuurlijk kijkt hij, zo gaat dat in een relatie.’ Toen Vendela zweeg, ging Moa verder. ‘Je begrijpt dat misschien niet, maar het is zelfs goed om soms naar anderen te kijken, het versterkt de relatie.’

‘Oké?’ Vendela volgde de redenering niet helemaal en ze haatte het als Moa zo tegen haar praatte, alsof Vendela niet begreep hoe relaties werkten omdat ze al haar hele volwassen leven vrijgezel was geweest. Sinds vijf jaar, benadrukte Vendela dan altijd. Ze had namelijk zes maanden verkeer gehad met een man toen ze tweeëntwintig was.

Misschien is het alleen maar goed dat Moa naar anderen kijkt, dacht Vendela zonder slecht geweten. Ze had gedaan alsof ze dolenthousiast was toen Moa haar de enorme diamanten ring onder haar neus had gehouden na de dure reis naar de Seychellen, een verrassing van Pascal. Daar was hij op zijn knieën gegaan en had hij het hotelpersoneel gevraagd om een foto van hen uit de verte te maken – de foto’s waren vervolgens verspreid door de pers en hun carrières hadden een gepaste boost gekregen. Dat was Pascal: berekenend en cynisch, en haar vriendin verdiende beter. Maar ze leken gelukkig, Vendela moest het maar accepteren.

‘En wat is er eigenlijk tussen jullie?’ vroeg Moa toen. ‘Jemig, als dat geen flirten was zou juist dan weet ik het ook niet meer.’

‘Flirten? Niet waar. We zijn collega’s en we hebben de afgelopen drie weken veel met elkaar opgetrokken. Dat was geen flirt.’

‘Maar die knipoog.’

Ze liepen de trap op die naar de redactieruimte leidde.

‘Zo is hij nu eenmaal,’ zei Vendela.

Samuel gaf haar vaak complimentjes en was... nou ja, flirterig. Maar ze had het nooit serieus genomen. Zoals gezegd, ze was zijn type niet. Ze hadden hard gewerkt, waren hecht geworden, waren hier met z’n tweeën aan begonnen en hadden elkaar aangemoedigd en gesteund. Er was geen enkele sprake van romantiek, hoewel Vendela soms even van haar stuk raakte wanneer hij zo onverwacht opdook.

‘Heb je gezien wat voor vrouwen hij datet, hij zou mij nooit zien staan. We zijn gewoon collega’s. Hij is het soort man dat met iedereen flirt, zoals Spaanse mannen zo nodig alle vrouwen *guapa* moeten noemen,’ ging Vendela verder, verwijzend naar alle vakanties die ze hadden doorgebracht in het appartement van Moa’s ouders in Malaga, waar ze door de

jaren heen zowel het nachtleven als verschillende Spaanse mannen hadden uitgeprobeerd.

‘Misschien heb je wel gelijk,’ zei Moa. ‘Hij is echt het soort man dat met iedereen flirt. Een van de stylistes, je weet wel, Filippa? Zij vindt vast iets van hem. Hij heeft iets met haar gehad terwijl hij tegelijkertijd ook nog twee anderen datete, geloof ik.’

‘Oei, nou.’ Vendela wist dat er over Samuel werd gekletst en dat hij veel oppervlakkige romances en dates had, maar ze wilde nog steeds geloven dat hij een goed, oprecht mens was.

Ze waren aangekomen in de redactieruimte en in de kantoortuin was het al een drukte van belang. Op de vele tv-schermen in het midden van de ruimte waren verschillende internationale nieuwsuitzendingen te zien. Hun uitvoerend producent, Elnaz, en een researcher stonden uitgebreid te overleggen terwijl de assistent-producent iets riep vanaf zijn bureau en vervolgens opsprong met een bundel scripts in zijn hand. Op Vendela’s bureau, dat helemaal achterin bij het raam stond met uitzicht op het water en groen van het eiland Lidingö, stond een grote bos bloemen. Een welkomstboekje, vermoedde Vendela.

Moa draaide zich naar haar om. ‘Succes vandaag.’ Toen wierp ze Vendela een meewarige glimlach toe, alsof het betreden van de redactieruimte en het nieuwe leven als presentator het begin van het einde was.